

Teatriarvustus: Simulaakrum

13 aastat tagasi - 15.04.2013 Autor: [Kristjan Karmo](#)

võimalus üle hulga aja teatrit külastada. Mitte et ma teatris tugevalt hästi käisin, aga üldjuhul kipuvad need olema piiratud võimalustega teatriteatrid.

Niisi, kui pakuti tehnoloogiliselt keerukat tükki, tõstsin kohe vabatahtlikkuse märgiks oma virtuaalse käe ja läksin kohale.

Saali sisse astudes pakutakse esimese asjana päikseprille. Tahan küll viisakalt keelduda - sest kui hästi nad mu päris-prillide peale ikka mahuvad - aga öeldakse, et on vaja. No mis ma siis ikka vaidlen. Ja kuigi esialgu meenutab kogu asi vägagi 3D-prillide parodeerimist, siis... ah, äkki ongi. Või siis mitte. Hääl kasti juurest ütleb, et ainult korraks läheb vaja ja kogu etenduse vältel ei pea neid ees hoidma.

Ja hakkabki pihta. Suurepärane mitme-kaamera-töö ilma juhtmeid sassi ajamata, miniatuurid, elusuuruses näitlemine ja meeletul hulgal mõlemasuunalist neljanda seina lõhkumist - näitlejad mitte ainult ei pöördu otse publiku poole, pealtvaatajad tõmmatakse toimuvasse nii kaasa, et arugi ei saa.

[Simulaakrum](#) tasub kindlasti kaemist. Ja mitte ainult Matrixi-fännidele - süžee on mingis osas sealt laenatud, sisse on aga põimitud palju meid igapäevaselt ümbritsevat, mis vaataja korduvalt muhelema (ja naermagi) paneb. Leidlikud

kaameranurgad segavad kohati miniatuuri ja päris-elu ettefilmituga nii hästi kokku, et ülemineku tabamiseks peab üsna pingsalt jälgima.

Ah jaa, tüki lõpus on ka *fade-out* põneva pöördega lahendatud. Millisega? No eks selleks peab juba ise kohale minema ja vaatama!

KRISTJAN KARMO
ASA Quality Services

FOTOD: SANDER PÕLDSAAR

- [Testid](#)
- [Tegijad](#)

- [Võrguseadmed](#)